

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku E.Ś.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 19 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adw. P. Z. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z wniosku E.Ś. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. o prawo do emerytury – oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. z 27 października 2015 r., sygn. akt IV U (...), oddalającego odwołanie E.Ś. od odmownej decyzji organu rentowego z 7 stycznia 2015 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W ocenie autora skargi „w sprawie istnieje potrzeba wykładni § 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego przykładem są następujące orzeczenia: wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...), LEX nr 1950201; wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa (...), LEX nr 1843119; wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt III AUa 533/15, LEX nr 1820516; wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...), LEX nr 1950513; wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...), LEX nr 1950515; wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...), LEX nr 1927644; wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...), LEX nr 1950485”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony potrzebą wykładni przepisu prawnego wywołującego

rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618).

Autor skargi nie przedstawia – w uzasadnieniu wniosku – odpowiedniej juretycznej argumentacji, którą wykazałby, że istnieje przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. z uwagi na sugerowane rozbieżności w orzecznictwie sądowym dotyczące wykładni wskazanego przepisu

prawa. Przede wszystkim uzasadnienie wniosku ogranicza się do powołania szeregu orzeczeń sądowych dotyczących kwestii kwalifikacji pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jako przesłanki ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Poza powołaniem się na wskazane wyroki i przedstawieniem ich stanowiska, autor skargi nie przedstawia w uzasadnieniu wniosku wywodu wykazującego rozbieżności w interpretacji przepisu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) z uwzględnieniem odmienności stanów faktycznych spraw, w których zapadały powołane orzeczenia. Skarżący nie uwzględnia w swoich twierdzeniach zasadniczych ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że w spornym w sprawie okresie pracy wnioskodawcy w Spółdzielni [...] „T.” w G. od 26 czerwca 1986 r. do 30 września 1994 r. skarżący pomimo tego, że był zatrudniony na stanowisku mechanika, to jednak – jak wynika zarówno z wyjaśnień skarżącego, jak i zeznań świadków – nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy w kanałach remontowych przez cały ten okres. W spornym okresie w zakładzie było zatrudnionych kilku mechaników, którzy dokonywali napraw samochodów. Nie wszystkie prace były wykonywane w kanałach. Stale przebywanie w kanale nie było również możliwe z tego względu, że Spółdzielnia zatrudniała 10 mechaników i nie sposób przyjąć, że wszyscy oni pracowali w kanałach zważywszy, że praca była świadczona na jedną zmianę, był tylko jeden kanał naprawczy i dwa najazdowe. Zakres tych prac znacznie wykraczał poza pracę w kanałach remontowych. Według Sądu drugiej instancji wykonywanie przez wnioskodawcę wielu innych obowiązków pracowniczych, nawet w narażeniu na działanie czynników szkodliwych, czy też w trudnych (szczególnych) warunkach (w oparach) nie może uzasadniać przyjęcia, że spełnia on warunki do uznania, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał zatrudnienie wymienione w wykazie A, dziale XIV, poz. 14 i 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Powyższe skutkowało uznaniem, że wnioskodawca nie wykazał okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przez okres co najmniej 15 lat i w związku

z tym nie spełnił przedmiotowej przesłanki przyznania prawa do spornego w sprawie świadczenia emerytalnego.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. ma swoją podstawę w art. 98 § 1 i § 4 k.p.c.